

Leven is: je intens gelukkig voelen, ontzettend blij kunnen zijn en kunnen genieten van al het mooie. Anderzijds vreselijk verdriet kunnen hebben, je machteloos voelen, pijn hebben om wat niet heeft mogen zijn. Beide aspecten zijn op mijn levenspad aanwezig geweest.

Sterven is loslaten. Loslaten betekent accepteren; accepteren dat alles in het leven vergankelijk is. En zo heb ik jullie allen, die me zo dierbaar zijn, beetje bij beetje moeten loslaten.

Maartje en Joost, ik houd zoveel van jullie. Ik ben trots op wie en wat jullie zijn. Blijf in jezelf geloven en volg je hart. Alphons, mijn lieve man en rots in de branding, die steeds maar weer voor me klaar stond; ik dank je ontzettend.

Ouders, familie en goede, lieve vrienden; erg bedankt voor jullie liefde en vriendschap, de steun en het geduld, de humor en de gezelligheid. Ik voel me zo rijk dat ik jullie van zo goed en van dichtbij mocht leren kennen en me mocht laten kennen.

De laatste jaren drong het maar steeds meer tot me door, dat het eindelijk maar om weinig draait in het leven. De band van liefde en vriendschap, het contact met de ander. Het moeder zijn.

Het liefst had ik dierbaren om me heen, gewoon samen zijn, het delen van hetgeen ons bezig hield. Elkaar even aanraken, aandacht hebben/houden voor de zorg van de ander.

Trots was ik om verpleegkundige te zijn op de EB en de F1. Naast erg veel verdriet, zoveel geluk gezien en gevoeld. Het was voor mij altijd een voorrecht om naast het bed te mogen staan, dat de patiënt me toeliet in zijn of haar privacy. Hoe ongelooflijk mooi en waardevol ik het vond om ook maar iets te kunnen betekenen. Voor diegene die in bed lag en/of voor hen die nauw bij de patiënt betrokken was.

Wat een geluk was het om jaren terug dit huis te kopen. Ik heb me hier altijd zo thuis gevoeld. Het geeft me zoveel rust dat Alphons, Maartje en Joost op deze prettige plek blijven wonen.

Dag, ik houd zoveel van jullie.

AnneMarie